

Verbena deel 5

Martijn en Caro bleven met de tweeling Tobias en Elias staan kijken naar de interactie tussen de Martijn en Caro terug in de tijd, die hun eerst ontmoeting hadden met de groep van Elias.

“Het is nu wel genoeg” zei Elias en gebaarde de anderen om mee te gaan, weg van de bunker en verder het bos in. Toen ze een eindje verder waren stonden Elias en Tobias zacht met elkaar te overleggen.

“Denk je dat dit ook een illusie was, teruggaan in de tijd?”

“Hmm, ik raakte wel echt die deur aan toch?” antwoordde Martijn.

“Ja maar misschien was je in een soort virtuele realiteit”

“Ik weet het niet”

De blonde jongens kwamen dichterbij.

“We hebben een besluit genomen, we brengen jullie terug naar het moment waar we jullie hebben opgepikt, dan kan je vandaar verder. Maar je moet vòòr het onweer losbarst weg gaan”

Caro keek hem met grote ogen aan.

“Weg? Hoezo weg? Na alles wat we gezien en beleefd hebben? Verwacht je dat we dat vergeten?”

Elias glimlachte maar keek verdrietig.

“We zullen jullie moeten helpen om het te vergeten. We gaan de bunker op een andere manier beveiligen zodat niemand, ook niet iemand met verbena de toegang kan vinden. Dat kruid was de manier om door onze magie heen te kijken. De plek is nu gemarkeerd, we kunnen een formule uitspreken om de toegang te verhullen. Maar als jullie het nog weten, ga je er misschien toch weer naar op zoek”

“Nee nee echt niet!” riep Caro uit. Het idee dat ze gewoon weer werden achtergelaten, zonder herinneringen, stond haar helemaal niet aan.

“We zullen niet op zoek gaan”

“Weet je het zeker?” Elias keek haar aan. Zijn ogen glinsterden. Caro had het gevoel erin te verdrinken. Ze wilde hem blijven zien, hij was zo mooi. Nog een keer gedragen worden, vliegen, al die magische dingen meemaken met hem.

“Nee, dat dacht ik al” zei hij lachend. Hij boog zich voorover.

“Ik zal je opzoeken, 's nachts” fluisterde ze in haar oor. “In je dromen, maar 's ochtends zal je het niet meer weten, dat is wat ik je kan bieden”

Ze staaarde hem aan en knikte. Het was meer dan niets.

“Laten we gaan” zei Tobias. De jongens pakten de twee tieners vast en ze vlogen met z'n allen door het bos.

Ze kwamen in een deel van het bos waar ze niet eerder geweest waren. Er stond een oud huis, het hout was verweerd en de ramen gebroken. De tweeling nam de tieners mee naar binnen.

“Waar zijn we?” vroeg Caro.

“Onze tempel” zei Elias eenvoudig.

Caro en Martijn keken elkaar aan. Ze zagen de rest van de groep vanuit hoeken en gangen dichterbij komen, allemaal weer gekleed in hun zwarte capes. Eentje droeg een kelk, die op een grote tafel werd geplaatst. De groep ging om de tafel staan en Elias vroeg Caro en Martijn om erbij te komen. Toen ze naast elkaar naar de tafel toe liepen, pakte Martijn Caro's hand. Ze voelde iets zacht prikken.

“Ssst” zei Martijn zacht en kneep haar hand dicht. Snel deed ze de hand in haar jaszak en liet de inhoud in haar zak vallen.

“Caro en Martijn, jullie hebben vandaag dingen meegemaakt die niet voor mensen bedoeld zijn” begon Elias gewichtig. Caro wiebelde van haar ene voet op de andere, ze wilde daar helemaal niet zijn.

“We hebben jullie een inkijkje gegeven in onze wereld en je laten voelen hoe het is om door tijd en ruimte te reizen” ging Elias verder.

Caro en Martijn wisselden een blik. Dat was gaaf ja, zeiden hun ogen tegen elkaar.

“De tijd is gekomen dat jullie alles vergeten wat er hier is gebeurd. Het kan niet anders dan zo zijn”

Hij pakte de kelk en gooide er een kruid in wat uit een potje kwam dat ernaast stond.

“Met deze elixer zullen jullie alles vergeten wat je hebt meegemaakt, je zult terugkomen op de plek waar we elkaar hebben ontmoet, bij de bunker, zonder de bunker te zien. Je zult het in de verte horen donderen en besluiten om terug naar huis te gaan.” Hij gooide het kruid in de vloeistof, het siste en borrelde.

“Je zult ons, dit, moeten vergeten”.

Daarbij keek hij Caro in de ogen. Ze staarden even naar elkaar en toen goot Elias wat van de vloeistof in een kleiner bekertje en gaf het haar aan. Hij knikte onmerkbaar met zijn hoofd. Heel even gingen zijn ogen langs haar lichaam, naar haar jas en weer terug.

Caro pakte het bekertje, keek naar Martijn die knikte en dronk het bekertje in één keer leeg. Daarna kreeg Martijn een beker en dronk het ook achter elkaar leeg. Ze gingen naast elkaar staan en hielden elkaars hand vast.

Ze keken naar de groep mensen. De jongeren deden de kap van hun cape naar beneden en knikten naar hen. Het voelde als een afscheid. Caro kreeg een brok in haar keel. Elias kwam naast haar staan. Hij keek haar aan, glimlachte en klopte heel zacht tegen de jaszak van Caro. Toen legde hij zijn handen op hun hart. Het volgende moment voelden ze de kamer draaien, het huis, het bos, ze draaiden er doorheen. Het leek wel een pretparkattractie. Hijgend stonden ze naast elkaar. Caro deed haar ogen open. Ze stonden aan het meer, ze voelde haar arm jeuken en keek ernaar. Er was een rode uitslag, van brandnetels. Martijn stond naast haar met een bosje verbena in zijn hand. Instinctief ging haar hand naar haar jaszak. Er zat wat gedroogd kruid in. Ze glimlachte. Ze wist alles nog.